

ປະຫວັດທິຖືກບົດບັງຂອງຂໍສືບ - ເລກສືບເກົ່າ

ວິບັດທິສອງ - ພາກທີຫົກ

Jeff Pippenger

2026-07-20

ພຣະທຳດານເຢືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ ເສີມເຕີມກັນແລະກັນ, ໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອຢູ່ຮ່ວມກັນແລ້ວ ຈຶ່ງສົມບູນ.

“ໃນພຣະນິມິດ ບັນດາພຣະຄຳພີທັງໝົດໃນພຣະຄຳພີໄດ້ມາພົບກັນແລະສັນສຸດລົງ.
ທຶນີແມ່ນສ່ວນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະທຳດານເຢືອນຄົບຖ້ວນ.” Acts of the Apostles, 585.

ອານາຈັກທັງຫຼາຍໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ
ພົງເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍແຫ່ງການພິຈາລະນາຂອງຜູ້ສຶກສາຄຳພະຍາກອນ,
ເພາະວ່າປະຫວັດສາດພາຍນອກຂອງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເປັນຫຼັກຢູ່ທົ່ວ.

“ການໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນແຮງແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຖິງບັນດາເຫດບັດໃຈທີ່ກຳນົດການຮຸ່ງຂົນແລະການຕົກຕ່ຳຂອງອານາຈັກທັງຫຼາຍ ນັ້ນດຶກວ່າຫຼາຍ.
ໃຫ້ຄົນໝູ່ມືສາວສຶກສາບັນທຶກເຫຼົ່ານີ້ ແລະເຫັນວ່າ ຄວາມຈະເລີນອັນແທ້ຈິງຂອງບັນດາປະຊາຊາດນັ້ນ
ໄດ້ຜູກພັນຢູ່ກັບການຍອມຮັບຫຼັກການແຫ່ງພຣະເຈົ້າ.
ໃຫ້ເຂົາສຶກສາປະຫວັດຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫຼາຍ ແລະເຫັນວ່າ
ບໍ່ຮູ້ຈັກຈັກເທື່ອທີ່ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ເຖິງແມ່ນຖືກດູໝືນແລະຖືກກຽດຊັງ,
ຜູ້ສະໜັບສະໜູນຂອງມັນຖືກນຳໄປສູ່ຄຸກຄາ ແລະສູ່ແທ່ນປະຫານ, ແຕ່ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ເອງ
ກໍໄດ້ຊະນະໂດຍຜ່ານການສະຫຼະເຫຼົ່ານີ້.” Education, 238.

ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນ “ຂະບວນການປະຕິຮູບອັນຍິ່ງໃຫຍ່,” ຫຼື
“ການລຸກຂຶ້ນແລະການລົ້ມລົງຂອງອານາຈັກທັງຫຼາຍ;”
ປະຫວັດສາດອັນສັກສິດເປັນເລື່ອງແຫ່ງຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລໄດບັນທຶກໄວ້ໃນ 2
ເທສະໂລນີກ ບົດທີ 2 ວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະຕ່ຳຈາກນັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມຫລົງເຊືອອັນແຮງກ້າ;
ກ່າວເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເລືອກປະຕິເສດຂ່າວສານທີ່ໂປໂລໄດຊີ້ບອກໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ.
ຂໍ້ຄວາມນັ້ນຊື້ໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງໂຣມນອກສາສະໜາກັບໂຣມສັນຕະປາບາ,
ຊຶ່ງກໍເປັນຄວາມສຳພັນດຽວກັນກັບເປີກາໂມສແລະທຽອາທຣີາ,
ແລະຍັງເປັນຄວາມສຳພັນຂອງເຫຼັກກັບດິນເຜົາ, ພ້ອມທັງຄວາມສຳພັນຂອງມັງກອນກັບສັດຮ້າຍ.
ການລຸກຂຶ້ນຂອງໂຣມສັນຕະປາບາທຶຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍທຽອາທຣີາ
ແລະການລົ້ມລົງຂອງໂຣມນອກສາສະໜາທຶຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເປີກາໂມສ
ເປັນຄວາມຈິງປະການໜຶ່ງທີ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຫລົງເຊືອອັນແຮງກ້ານັ້ນກຽດຊັງ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite ການໂຕ້ຖຽງລະຫວ່າງພວກ Millerite ແລະພວກ Protestant
ທີ່ໄດ້ບໍາກົດຢູ່ໃນແຜນພາບບຸກເບີກປີ 1843 ນັ້ນ ແມ່ນກ່ຽວກັບວ່າ
ອຳນາດທາງປະຫວັດສາດໃດຖືກສະແດງໄວ້ເປັນ “ພວກບຸນສະດົມໃນປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ”
ໃນຂໍ້ສືບສີຂອງດານເຢືອນ 11. ພວກບຸນສະດົມນັ້ນແມ່ນການລຸກຂຶ້ນຂອງໂຣມນອກຮີດຕາມທິພວກ
Millerite ຍືນຍັນບໍ່, ຫຼືແມ່ນການລົ້ມລາຍຂອງພວກ Seleucid ຕາມທິພວກ Protestant ອ້າງ?

“ທຸກຊາດທີ່ໄດ້ກ້າວຂຶ້ນສູ່ເວທີແຫ່ງການກະທຳ
ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຄອບຄອງບ່ອນຂອງຕົນເອງແຜ່ນດິນໂລກ
ເພື່ອຈະໄດ້ປະຈຳກັນວ່າມັນຈະປະຕິບັດພະປະສົງຂອງ ‘ຜູ້ເຜົາເບີງ ແລະ ອົງບໍລິສຸດ’ ໄດ້ຫຼືບໍ່. ຄຳພະຍາກອນໄດ້ຂໍ

ງຸນຕິດຕາມການຜຸດຂຶ້ນແລະການລົ້ມສະລາຍຂອງຈັກກະພັດຍັງໃຫຍ່ຂອງໂລກ—ບາບໂລນ, ມາີດ-ເປີເຊຍ, ກຣີກ, ແລະ ໂຣມ. ກັບແຕ່ລະອານາຈັກເຫຼົ່ານີ້ ດັ່ງເຊັນກັບບັນດາຊາດທີ່ມີອຳນາດນ້ອຍກວ່າ ປະຫວັດສາດໄດ້ຊ້ຳຮອຍຕົນເອງ. ແຕ່ລະຊາດມີຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບຂອງຕົນ, ແຕ່ລະຊາດລົ້ມເຫຼວ, ລັດສະໝີຂອງມັນເລືອນຫາຍໄປ, ອຳນາດຂອງມັນສູນສົນໄປ, ແລະ ບ່ອນຂອງມັນກໍຖືກອີກຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າຄອບຄອງ....”

“ຈາກການລຸກຂຶ້ນແລະການລົ້ມລົງຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ປະຈຳແຈ້ງໃນໜ້າພຣະຄຳພີອັນບໍລິສຸດ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວ່າ ລັດສະໝີພາບພາຍນອກແລະທາງໂລກຜ່າຍດຽວນັ້ນໄຮ້ຄຳພຽງໃດ. ບາບໂລນ ພ້ອມດ້ວຍອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍທັງໝົດຂອງມັນ ຊຶ່ງໂລກຂອງພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ປະຈຳອີກ ລົ້ມນັບແຕ່ນັ້ນມາ,—ອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍທີ່ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນສະໄໝນັ້ນເບິ່ງເໝືອນວ່າໝົນຄົງແລະຍືນຍົງພຽງໃດ,—ມັນໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປຢ່າງສົມເຊີຍພຽງໃດ! ດັ່ງ ‘ດອກໄມ້ແຫ່ງຫຍ້າ’ ມັນໄດ້ພົ້ນໄປ. ສິ່ງທັງປວງທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຂອງຕົນກໍພົ້ນໄປເຊັ່ນນັ້ນ. ມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຜູກພັນຢູ່ກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະສະແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຄົງຢູ່ໄດ້. ຫຼັກການຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງດຽວທີ່ໝັ້ນຄົງທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກ.” Education, 177, 184.

ປະຫວັດສາດໃນພຣະຄຳພີແມ່ນນິຕິທຳໃນໂລກໄດ້ກ່າວວ່າ ຖ້າຂາດໄປ ກໍຈະພົ້ນໄປ. ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະປະກາດເຖິງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີທີ່ຖືກແທນໄວ້ເປັນ “ຫ້າເດືອນ” ໃນພຣະນິມົດ ບົດທີ 9 ຂໍ້ 5 ແລະ 10, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊຸດຄົ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຂົ້າໄປໃນປະຫວັດສາດທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນບົດທີ 9 ຂອງພຣະນິມົດ. ພວກເຂົາໄດ້ລະບຸ “ຫ້າເດືອນ” ໃນຂໍ້ 10 ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ເຫັນໄດ້ຊັດວ່າໄດ້ຄິດວ່າ ເນື່ອງຈາກຂໍ້ 5 ແລະ 10 ລ້ວນມີສຳນວນ “ຫ້າເດືອນ,” ມັນຈຶ່ງເປັນພຽງການເນັ້ນຄຳເຖິງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງການທົ່ວມານທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນທັງສອງຂໍ້. ບັດນີ້ສາມາດພິສູດໄດ້ໂດຍງ່າຍວ່າ ເມື່ອຂໍ້ 5 ແທນ “ຫ້າເດືອນ” ມັນແທນໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຕາຍຂອງ Mohammed ໃນປີ 632, ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 782 ດ້ວຍການຖືກທຳໃຫ້ອັບອາຍຂອງຈັກກະພັດຕີນີ Irene ແຫ່ງຈັກກະພັດ Byzantine, ຫຼື ຈັກກະພັດໂຣມັນຕາເວັນອອກ.

ພວກຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ຖືກຕ້ອງໃນການນຳໃຊ້ຂໍ້ທີ່ສືບເຖິງຍຸດທະການແຫ່ງ Nicomedia ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ ຊຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຖືກເຮັດໃຫ້ຕ່ຳຕ້ອຍຂອງ Constantine ອົງສຸດທ້າຍຜູ້ໄດ້ປົກຄອງໃນ Constantinople ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449. ເສັ້ນເທິງເສັ້ນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີໄດ້ບັງຊີເຖິງອົດສະລາມທົ່ວໂລກ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນຄຳໂດຍທັງວິບັດປະການທຳອິດຂອງອົດສະລາມແຫ່ງອາຣາເບຍ ແລະວິບັດປະການທີສອງຂອງອົດສະລາມແຫ່ງຕຸຣກີ. ອົດສະລາມທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທັງຈັກກະພັດແລະຈັກກະພັດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຕ່ຳຕ້ອຍພ້ອມກັນນັ້ນ ບັງຊີເຖິງອົດສະລາມທົ່ວໂລກທີ່ພິສູດອານາຈັກໜຶ່ງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ ອັນຖືກແທນໂດຍ Irene ແລະຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ອັນຖືກແທນໂດຍ Constantine ອົງສຸດທ້າຍ.

ໃນໄລຍະໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີທີ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍຂອງ Irene, ອົດສະລາມແຫ່ງອາຣາເບຍໄດ້ເຂົ້າຄວບຄຸມເຂດແດນຫຼືອານາເຂດຂອງ Byzantine, ປະໃຫ້ Irene ຢູ່ໃນສະຖານະອັບອາຍເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈົນນາງຖືກບັງຄັບໃຫ້ສົ່ງບັນນາການເປັນເວລາສາມປີ ພ້ອມກັບການຮຽກເອົາອື່ນໆອີກ. ເມື່ອການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍຂອງ Constantine ອົງສຸດທ້າຍເກີດຂຶ້ນ, ມັນໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການປົດລ້ອມ ແລະການໂຄ່ນລົ້ມນະຄອນຫຼວງຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ. ໃນທັງສອງກໍລະນີນັ້ນ ຜູ້ກະທຳຄືອົດສະລາມ,

ຄຣິດສະລາມອາຣາເບຍສຳລັບ Irene ແລະຄຣິດສະລາມຕວກກີສຳລັບ Constantine ອົງສຸດທ້າຍ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຄຣິດສະລາມທົ່ວໂລກ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພະຍານສອງຄົນ ຄຣິດສະລາມອາຣາເບຍ ແລະຄຣິດສະລາມຕວກກີຕາມທຶກ່າວໄວ້ໃນວິບັດຄັງທຶນງຶ ແລະຄັງທຶສອງ; ຈະເຂົ້າຍຶດອານາເຂດກ່ອນ ແລະຈາກນັ້ນຈຶ່ງຍຶດນະຄອນຫຼວງ. ອົງການທາງການເມືອງໃນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ Constantine ຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ

ຖືກສົມຮົດເຊິ່ງສັນຍາລັກກັບອົງການທາງສາສະໜາໃນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ Irene ຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ. ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຄຳວ່າ ອົງການທາງການເມືອງ ແລະທາງສາສະໜາ ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ສັນຍາລັກຂອງຮູບສັດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກ່ອນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະຕໍ່ມາໃນໂລກ.

ຮູບຂອງສັດຮ້າຍແມ່ນການສົມຮົດເຊິ່ງສັນຍາລັກຂອງ Constantine ແລະ Irene, ຜູ້ທັງສອງຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍໂດຍການສູນເສຍອານາເຂດ ແລະນະຄອນຫຼວງຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຄຣິດສະລາມ.

ການແຕ່ງງານຂອງພວກເຂົາຖືກຊີ້ບອກໂດຍການຈັດສອດຄ່ອງປະຫວັດສາດທັງສອງເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແລະມັນໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ໂດຍການແຕ່ງງານລະຫວ່າງ Constantia ແລະ Licinius ໃນປີ 313 ເມື່ອພຣະລາຊະກຳນົດແຫ່ງ Milan ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້, ແລະຄຣິດຈັກເຊິ່ງສັນຍາລັກແຫ່ງ Smyrna ໄດ້ສືບສູດລົງ ແລະຄຣິດຈັກເຊິ່ງສັນຍາລັກແຫ່ງ Pergamos ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ Paul ລະບຸວ່າເປັນຜູ້ຮັບເອົາການຫລົງຜິດອັນແຮງກ້າ ປະຕິເສດທີ່ຈະເຫັນຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນຂອງ Paul ທົ່ວມມືການຕົກໄປເສຍກ່ອນ ກ່ອນທີ່ມະນຸດແຫ່ງບາບຈະຖືກເປີດເຜີຍ. ການຕົກໄປເສຍເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງ Pergamos, ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃນປີ 538, ເມື່ອຄຣິດຈັກແຫ່ງ Thyatira ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານດ້ວຍວິທີໃດໆເລີຍ: ເພາະວ່າວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາ, ນອກຈາກຈະມີການຫັນຫຼັງຈາກຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນກ່ອນ, ແລະຄົນແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຕັດຕົ້ນ ແລະ ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນເປັນອີສັງທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ຊີ້ວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ທີ່ມະນຸດກາບໄຫວ້ບໍ່ຊາ; ຈົນກະທັ້ງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງກັບວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ, ສະແດງຕົນເອງວ່າເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ. 2 Thessalonians 2:3, 4.

ປະຫວັດສາດຂອງໂຣມຕາເວັນອອກໃຫ້ພະຍານສອງປະການແກ່ຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເຊັ່ນກັນໃນຄວາມສຳພັນເຊິ່ງສັນຍາລັກລະຫວ່າງໂຣມຕາເວັນອອກກັບໂຣມຕາເວັນຕົກ. ໃນຄວາມສຳພັນນັ້ນ, ໂຣມຕາເວັນຕົກແມ່ນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໂຣມຕາເວັນອອກແມ່ນລັດ. ໂຣມເປັນການຜະສົມປະສານຂອງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນດ້ວຍເຫຼັກແລະດິນເຜົາໃນດານເືອນ ບົດທີ 2.

ເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍຄຣິດສະລາມໃນທົ່ວໂລກຈະເຂົ້າມາຕັດຕົ້ນອຳນາດໜຶ່ງທີ່ຖືກແທນຄວາມໝາຍເປັນການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິດຈັກແລະລັດ ໂດຍຍຶດເອົາດິນແດນແລະນະຄອນຫຼວງຂອງມັນ ນັ້ນ

ໄດ້ຮັບການຄຳຈຸນໂດຍພະຍານອີກສອງປະການຈາກປະຫວັດສາດອັນສັກສິດໃນພຣະນິມິດບົດ 9. Osman ໄດ້ພິຊິດດິນແດນຂອງ Nicomedia ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299, ແລະຕໍ່ມາລາວໄດ້ພິຊິດດິນແດນຂອງ Nicaea ສອງປີຕໍ່ມາໃນປີ 1301. ບຸດຊາຍຂອງລາວໄດ້ພິຊິດນະຄອນຫຼວງ Nicaea ໃນປີ 1331, ແລະບຸດຄົນດຽວກັນນັ້ນກໍໄດ້ພິຊິດນະຄອນຫຼວງ Nicomedia

ໃນການລ້ອມເມືອງເປັນເວລາສິບທີ່ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1337. ບັນດາຜູ້ນຸກເບີກໄດ້ກຳນົດໝາຍວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ໄວ້ກັບ Osman, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາຍຸດທະການຖັດໄປ ຄືຍຸດທະການຂອງ Nicaea ໃນຖານະຂັ້ນຕອນປະຫວັດສາດຂັ້ນທີສອງໃນການສະຖາປະນາຈັກກະພັດ Ottoman. ວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນຫຼາຍຂັ້ນຕອນເພື່ອໄປເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ສອງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງຄຣິດສະລາມຕວກກີໄດ້ຊີ້ບອກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນປີ

1449, ແລ້ວອີກຄັ້ງໃນປີ 1840, ແລ້ວອີກຄັ້ງໃນ 9/11 ແລະແລ້ວອີກຄັ້ງໃນວັນທີ 31 ທັນວາ 2023.

ຂັ້ນຕອນທຳອິດໃນສອງຂັ້ນຕອນນັ້ນ

ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມສິບແປດປີດ້ວຍ. ມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອ Osman ເຂົ້າຍຶດດິນແດນຂອງ Nicomedia, ແລະມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງສາມສິບແປດປີຕໍ່ມາ ເມື່ອບຸດຂອງ Osman ເຂົ້າຍຶດນະຄອນຫຼວງຂອງ Nicomedia ຫຼັງຈາກການປົດລ້ອມເປັນເວລາສິບປີໃນປີ 1337.

ຕົວເລກສາມສິບແປດເປັນຕົວແທນຂອງ "ການລຸກຂຶ້ນ," ແລະຂັ້ນຕອນເບື້ອງຕົ້ນທີ່ Osman ເຂົ້າຍຶດດິນແດນນັ້ນ ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການລຸກຂຶ້ນຂອງອິດສະລາມຕວກກີ.

ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດນັ້ນຂອງສາມສິບແປດປີ, ການປົດລ້ອມ "ສິບ" ເປັນເຄື່ອງໝາຍຈຸດສິ້ນສຸດ.

ໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີ, ຄວາມອັບອາຍໄດ້ຖືກນຳມາ ແລະສິບຕໍ່ມາ ໃນປີ 1453, ນະຄອນຫຼວງແຫ່ງໂຮມຕາເວັນອອກກໍຖືກຍຶດເອົາ.

ບ່ອນຈະເປັນພວກອົດໂຕມັນ ເຕີກ ໃນປີ 1453, ຫຼືບຸດຂອງ Osman ທີ່ຍຶດໄດ້ທັງ Nicomedia ໃນປີ 1337 ແລະ Nicaea ໃນປີ 1331, ໃນທັງສາມກໍລະນີນັ້ນ

ແຕ່ລະນະຄອນຫຼວງໄດ້ເຄີຍຮັບໃຊ້ໃນບາງຊ່ວງຂອງປະຫວັດສາດເປັນນະຄອນຫຼວງຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ.

ທັງສາມແນວເສັ້ນລ້ວນຊັບອກເຖິງການພິຈາລະນາໂຮມຕາເວັນອອກ. ແຕ່ລະແນວເສັ້ນໃນສາມແນວນັ້ນຊັບອກວ່າ ອິດສະລາມໄດ້ພິຈາລະນາກ່ອນອື່ນໝົດດິນແດນ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນຈຶ່ງພິຈາລະນານະຄອນຫຼວງຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ.

ຊື່ຂອງນະຄອນຫຼວງທັງສາມແຫ່ງ ແມ່ນຊື່ດຽວກັນກັບຊື່ຂອງດິນແດນ.

ແຕ່ລະແນວເສັ້ນໃນສາມແນວນັ້ນມີບຸກຄົນທາງປະຫວັດສາດຝ່າຍ alpha ແລະ omega ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ໃນຂະນະທີ່ມັນຊັບອກຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກກັບລັດ

ພ້ອມທັງການຫຍາມໜ້າໂດຍອິດສະລາມຕໍ່ທັງຈັກກະພັດແລະຈັກກະພັດນີ້,

ການຫຍາມໜ້າໃນເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນຜູກໂຍງແນວເສັ້ນຂອງພວກເຂົາເຂົ້າກັບໂຮມຕາເວັນຕົກ

ຊຶ່ງກໍໄດ້ຖືກຫຍາມໜ້າເຊັ່ນກັນໂດຍ Constantine the Great ເມື່ອພຣະອົງເລືອກ Constantinople

ແທນນະຄອນ Rome ໃນປີ 330. ການຫຍາມໜ້າຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກມາເຖິງໃນປີ 476

ກັບຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍ, ແລະນັບແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ມັນກໍສິບຕໍ່ຖອຍຫຼັງລົງຢ່າງຮອດແລ້ວ.

ໂຮມຝ່າຍຕາເວັນຕົກ ເມື່ອພິຈາລະນາທຽບກັບໂຮມຝ່າຍຕາເວັນອອກ ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກ;

ຝ່າຍຕາເວັນອອກແມ່ນລັດ. ການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍໃນຕອນຕົ້ນໃນປີ 330,

ຕໍ່ມາແມ່ນການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍໃນປີ 476, ແລ້ວໃນປີ 782 ແລະຕໍ່ມາອີກໃນປີ 1449.

ເປັນເສັ້ນສາຍແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການແບ່ງແຍກຂອງອານາຈັກ, ຕາມມາໃນປີ 476

ດ້ວຍການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍແຫ່ງການສູນເສຍຈັກກະພັດ ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສູນເສຍຈັກກະພັດອານາຈັກດ້ວຍ,

ແລ້ວຈຶ່ງຕາມມາດ້ວຍອິດສະລາມນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ດິນແດນຂອງຝ່າຍຕາເວັນອອກກ່ອນໃນປີ 782

ແລະຕໍ່ມາສູ່ນະຄອນຫຼວງຂອງຝ່າຍຕາເວັນອອກໃນປີ 1453.

ອິດສະລາມໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຳພີໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາຍເຊື້ອຂອງໂຮມທັງຝ່າຍຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກ

ປາກົດຊັດແຈ້ງ, ແລະແສງສະຫວ່າງທິອິດສະລາມກຳລັງຜະລິດໃນທຸກມື້ນັ້ນສອດຄ່ອງກັນກັບ,

ແຕ່ກໍໄກເກີນກວ່າ, ແສງສະຫວ່າງພື້ນຖານທິອິດສະລາມເຄີຍເປັນສຳລັບຜູ້ບຸກເບີກ Millerite.

ເວລາແຫ່ງການທົດສອບທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 2024 ດ້ວຍຄຳຖາມວ່າຜູ້ໃດຄື 'the robbers of thy people who establish the vision' ແມ່ນອາລະຟາຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບ,

ແລະບັດນີ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບ ແສງສະຫວ່າງຈາກຫົວຂໍ້ອິດສະລາມໃນພຣະນິມົດບົດ

ດທິເກົ້າໄດ້ເພີ່ມພະຍານຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກແລະຕາເວັນອອກ

ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍຖືກພິຈາລະນາເລີຍຈົນກວ່າຈະຮອດວັນຫຼັງໃນປັດຈຸບັນນີ້.

ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອົດສະລາມ ທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນບົດທົດແກ້ເຖິງບົດທົດສືບເອັດ
ໄດ້ຮັບຮອດເອົາເສັ້ນທາງແຫ່ງປະຫວັດສາດທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຂໍ້ທົດສືບເຖິງສົບຜົນຂອງດານໂອນ 11
ໂດຍການຈັດຫາຄຳພະຍາມທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບເສັ້ນທາງຕ່າງໆທີ່ກຳລັງຖືກພິຈາລະນາຢູ່ໃນບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້.
ແຕ່ພາຍໃນພາບປະກອບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບການລຸກຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມນັ້ນ
ຍັງມີການລຸກຂຶ້ນຂອງທັງຂະບວນການມົນເລໂຣດ ແລະຂະບວນການຂອງໜັງແສນສັໜິນສີພັນອີກດ້ວຍ.
ສອງໄລຍະເວລາສືບຕໍ່ທີ່ຖືກຈັດວາງໄວ້ຢ່າງໜັ້ນຄົງພາຍໃນ
ແລະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາໃນພຣະນິມິດ 9 ເປັນພະຍານແກ່ສືບິຈາກ 1840 ເຖິງ 1844.
ໃນປີ 1844 ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ
ດັ່ງນັ້ນໄລຍະສັນຍາລັກສະນະນັ້ນຈຶ່ງຖືກກຳນົດໂດຍລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງມັນ ບໍ່ແມ່ນໂດຍເວລາ.
ໄລຍະສືບທຳອິດລະບຸເຖິງອົດສະລາມທີ່ພິຈາລະນາໄດ້ໃນໄລຍະເວລາ ອັນເປັນອະດີດນະຄອນຫຼວງໂຮມັນຟ່າຍຕາເວັນອອກ
ໃນປີ 1337, ສາມສິບແປດປີຫຼັງຈາກບົດາຂອງລາວໄດ້ພິຈາລະນາໃນແດນນັ້ນ.
ສືບິຈາກທີ່ສອງລະບຸເຖິງການຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍຂອງຜູ້ປົກຄອງທາງການເມືອງ
ແລະທາງສາສະໜາຂອງໂຮມຟ່າຍຕາເວັນອອກໃນປີ 1449, ຊຶ່ງຖືກນຳມາໂດຍອົດສະລາມ;
ແລະສືບິຈາກທີ່ສາມລະບຸເຖິງການສຳເລັດອັນສະຫງ່າງາມແຫ່ງລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະຫວ່າງດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງທ່ານ ໄດ້ລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ
1840.

ປະຫວັດຂອງກຸ່ມ Millerite ກ່ຽວກັບທູດສະຫວັນອົງທີ່ໜັງແສນສັໜິນສີພັນ
ສອດຄ່ອງກັນກັບປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ ໃນຊ່ວງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜັງແສນສັໜິນສີພັນ.
ວຽກງານການປະທັບຕາຂຶ້ນສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນການລົບລ້າງບາບອອກ,
ມັນແມ່ນການປະສົມປະສານຂອງພຣະພາວະກັບມະນຸດພາວະ
ແລະມັນເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງສົງຄາມທີ່ຖືກນຳມາໂດຍອົດສະລາມ.

ແລະທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາເລືອກອັນບໍ່ມີສິນສຸດນັ້ນ; ແລະມີຄວາມລອຍຂຶ້ນມາຈາກຊຸມນັ້ນ,
ດັ່ງຄວາມຈາກເຕົ້າໄຟໃຫຍ່; ແລະດ້ວຍອາທິດກັບອາກາດກໍ່ມີໄປເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຈາກຊຸມນັ້ນ.
ແລະມີຝັງຕົກແຕ່ນອອກມາຈາກຄວາມນັ້ນລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ;
ແລະໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ພວກມັນ, ດັ່ງທີ່ແມ່ງບ່ອງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກມີອຳນາດ.
ແລະໄດ້ມີຄຳສັ່ງແກ່ພວກມັນວ່າ ຢ່າໃຫ້ທຳອິດຕະລາຍແກ່ຫຍັງແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ຫຼືສິ່ງໃດໆທີ່ຂຽວ,
ຫຼືຕົ້ນໄມ້ໃດໆ;
ແຕ່ໃຫ້ທຳອິດຕະລາຍແກ່ພວກມະນຸດເທົ່ານັ້ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງຜາກຂອງຕົນ.
ພຣະນິມິດ 9:2–4.

ການສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນຂອງຄຳພະຍາກອນທຸກຂໍ້ຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ດັ່ງນັ້ນ
ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ຈຶ່ງຊີ້ບອກເຖິງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜັງແສນສັໜິນສີພັນຄົນ.
ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງອົດສະລາມໃນພຣະນິມິດບົດ 9 ໄດ້ຈັດຫາກະແຈທາງປະຫວັດສາດເພື່ອນຳພາການສະແດງ
ປະກອບອັນສົມບູນທີ່ສຸດເຖິງລົດອຳນາດທີ່ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນໃຫ້ປະສານເຂົ້າກັນໃນປະຫວັດສາດ
ຊຶ່ງໄດ້ບັນລຸຈຸດສຸດຍອດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ເມື່ອອົດສະລາມຖືກຫຍັບຢັ້ງ. ຈາກຈຸດນັ້ນ
ຄຳພະຍາມຂອງພຣະນິມິດບົດ 9 ໄດ້ຂະຫຍາຍຕໍ່ເນື່ອງໄປສູ່ບົດ 10
ແລະປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ໜັງແສນສັໜິນສີພັນ. ຈາກນັ້ນໃນບົດ 11
ວິບັດປະການທີ່ສາມກໍ່ມາເຖິງຢ່າງກະທັນຫັນໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ສຽງຮ້ອງອັນດັ່ງກ່າວຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມເລີ່ມຕົ້ນ. ບົດ 9 ເປັນກະແຈເລື່ອງອົດສະລາມໃນ
ການຈັດລະບຽບການລຸກຂຶ້ນແລະການລົ້ມສະລາຍຂອງອານາຈັກຕ່າງໆຕາມທີ່ໄດ້ສຳແດງໄວ້ໃນພຣະທຳດານໂອນ
ແລະພຣະນິມິດ. ບົດ 10 ແລະ 11
ຊີ້ບອກເຖິງປະສົບການຂອງພົມມະຈາຣີອົງທີ່ມີບັນຍາຈຳນວນໜັງແສນສັໜິນສີພັນ. ບົດ 9

ຊື່ອກເຖິງສັນຍະລັກທີ່ສະຖາປະນານິມິດພາຍນອກ ແລະບົດ 10 ແລະ 11

ຊື່ອກເຖິງນິມິດພາຍໃນທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການຕິດຕາມພຣະເມສານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ.

ພຣະນິມິດ ບົດທີ 10 ເປັນສາກດ້ວຍພຣະຄຣິດໃນຖານະທູດສະຫວັນຜູ້ມີວິດອຳນາດ

ຜູ້ລົງມາພ້ອມດ້ວຍມວນຫນຶ່ງສັນຍາທິເບີດຢູ່ ເຫດການນັ້ນໄດ້ສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ໃນຕອນສັນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 9

ຊຶ່ງລະບຸໄລຍະເວລາສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນ. ພຣະນິມິດ ບົດທີ 10

ຊື່ອກປະຫວັດສາດຕາໄປຈົນກວ່າຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ກ້າຍເປັນຄວາມຂົ່ມໃນທ້ອງຂອງໂຢຮັນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ

1844. ສປປຈາກ 1840 ຫາ 1844 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ

ແລະສັນສຸດລົງດ້ວຍການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ສປປນັ້ນທິຕິຕາມຫຼັງຈາກການສຳເລັດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວໂດຍສປປຈາກວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ຈົນເຖິງ 1453

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີກັບສິບຫ້າວັນ.

ທັງສອງໄລຍະສປປນັ້ນສອດຄ່ອງກັບສປປຂອງການປົດລ້ອມນິກາມເດຍຈາກ 1333 ຫາ 1337. ໃນເຊິ່ງສັນຍາລັກ

ໂຣມຕາເວັນອອກໄດ້ຖືກອົດສະລາມພິຊິດສາມຄັ້ງ. ຄັ້ງທຳອິດແມ່ນໃນການປົດລ້ອມນິໄຊອາໃນ 1331,

ຕໍ່ມາແມ່ນການປົດລ້ອມນິກາມເດຍເປັນເວລາສປປໃນ 1337

ແລະຈາກນັ້ນແມ່ນການປົດລ້ອມຄອນສະແຕນຕາໂນເປັນໃນ 1453.

ດ້ວຍຄວາມຊຽບໄດ້ແບ່ງໂຣມອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກຕາມກົດໝາຍໃນປີ 293, ແລະຄອນສະແຕນ

ຕາໂນໄດ້ແບ່ງໂຣມອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນຄວາມໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນໃນປີ 330. ໃນປີ

395, ເມື່ອຈັກກະພັດ Theodosius I ສິ້ນພະຊົນ, ຈັກກະພັດໄດ້ຖືກແບ່ງຢ່າງເປັນທາງການແລະຖາວອນ

ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຍົກມອບຜ່າຍຕາເວັນອອກແລະຜ່າຍຕາເວັນຕົກໃຫ້ແກ່ພຣະໂອລົດສອງອົງຂອງພຣະອົງ.

ຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກໄດ້ແບ່ງອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 1054 ໃນເຫດການ

"ການແຕກແຍກຄັ້ງໃຫຍ່." ການແບ່ງແຍກນັ້ນເກີດຂຶ້ນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ

ເໝືອນດັ່ງຄວາມເສື່ອມສະຫຼຍທິຕິຕາມມາ. ການແບ່ງແຍກນັ້ນຍັງຄົງຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

ພາຍໃນຫ້າສິບປີນັບຈາກວັນເວລານັ້ນ,

ຄຣິສຕະຈັກຜ່າຍຕາເວັນຕົກໃນໂຣມໄດ້ລົ້ມຕົ້ນສົງຄາມຄຣູເສດຕຳອິສລາມເປັນເວລາປະມານສອງຮ້ອຍປີ.

ໂຣມຜ່າຍຕາເວັນຕົກລົ້ມລົງເມື່ອມັນສູນເສຍຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍໃນປີ 476.

ໂຣມຜ່າຍຕາເວັນອອກລົ້ມລົງໃນປີ 1453. ໂຣມຂອງສັນຕະປາບາລົ້ມລົງໃນປີ 1798.

ໂຣມນອກສາສະໜາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 293, 330 ແລະ 395.

ໂຣມຂອງສັນຕະປາບາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 1054. Sister White

ໄດ້ຊື່ອກວ່າ ການລຸກຂຶ້ນແລະການລົ້ມລົງຂອງບັນດາອານາຈັກເປັນຈຸດອ້າງອີງພື້ນຖານປະການໜຶ່ງໃນການສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັນດາອານາຈັກທີ່ຖືກນຳອອກສູ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງປະຫວັດສາດຈາກພຣະນິມິດບົດທີເກົ້າ

ໄດ້ເສີມກຳລັງແກ່ຂໍ້ຕົກຼຽງວ່າ ໂຣມແມ່ນຜູ້ທີ່ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ.

ຄວາມເຊື່ອມໂຍງໃນຄຳພະຍາກອນລະຫວ່າງອົດສະລາມແລະໜຶ່ງແສນສະໜິນສີພັນ ເປັນຫຼັກຖານວ່າ

ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນ

ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວໂດຍພຣະຄຣິດເມື່ອພຣະອົງຊົງຂຶ້ນເຂົ້າໄປໃນເຢຣູຊາເລັມ ນັ້ນ

ຖືກແທນໄວໂດຍຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາອັນໜຶ່ງ ທີ່ລົ້ມຕົ້ນໃນສະໄໝແຫ່ງວິບັດອັນທຳອິດ,

ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນພາກທີສອງຂອງຄຳພະຍາກອນໃນວິບັດອັນທີສອງ,

ແລະໄດ້ບັນລຸຄວາມສຳເລັດສົມບູນຂອງມັນໃນປະຫວັດສາດສປປ

ທຶການເຄື່ອນໄຫວມົນເລືອາຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ

ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນຂຶ້ນດ້ວຍການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນນັ້ນເອງ. ຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ລົ້ມຕົ້ນດ້ວຍສັນຍາລັກ

“ສາມສົບແປດແລະສອງປີ” (1299 ແລະ 1301) ອັນເປັນປຶ້ມທຳອິດເຖິງການຜຸດຂຶ້ນຂອງອົດສະລາມ ແລະມັນໄດ້ສັນສຸດລົງດ້ວຍສັນຍາລັກ “ສາມສົບແປດແລະສອງປີ” (1838 ແລະ 1840) ອັນເປັນປຶ້ມທຳອິດເຖິງການຜຸດຂຶ້ນຂອງພວກມິນເລີຣາຍ.

ໃນປີ 1844, ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໄລຍະສົບຂອງພວກ Millerites ທີ່ໄດ້ຖືກສຳແດງເປັນແບບໂດຍການປົດລ້ອມຈາກ 1333 ເຖິງ 1337, ແລະຈາກ 1449 ຈົນເຖິງການປົດລ້ອມໃນ 1453, ເວລາພະຍາກອນບ່ອນຖືກນຳມາປະຍຸກຕໍ່ໄປອີກ. ການຍົກຂຶ້ນຂອງທຸງໝາຍຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ ມີຄວາມເລືອມໂຍງໂດຍກົງກັບຄຳພະຍາກອນບ່ອນທີ່ອົດສະລາມຖືກຍົກຂຶ້ນ.

ຢູດາເອີຍ, ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ພວກພົນອ້ອງຂອງເຈົ້າຈະສັນລະເສີນ;
ມືຂອງເຈົ້າຈະຢູ່ເທິງຄໍຂອງສັດຕູທັງໝົດຂອງເຈົ້າ; ບັນດາລູກຂອງບໍດີຂອງເຈົ້າຈະກັມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ.
ຢູດາເປັນລູກສົງໄຕໜຶ່ງ: ລູກເອີຍ, ເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກເຫຍືອ; ລາວໄດ້ກັມລົງ, ລາວໄດ້ໝອບຕົວລົງດັງສົງ, ແລະດັງສົງແກ່; ຜູ້ໃດຈະກຳປຸກລາວຂຶ້ນ? ຄັນທະໄມ້ແຫ່ງລາວຈະບໍ່ພາກໄປຈາກຢູດາ, ຫຼືຜູ້ອອກກົດຈາກລະຫວ່າງຕົນຂອງລາວ, ຈົນກວ່າຊີວິດຈະມາ;
ແລະການຊຸມນຸມຂອງຊົນຊາດທັງໝົດຈະເປັນຂອງພຣະອົງ. ຜູກລາລາຍຂອງຕົນໄວ້ກັບເຄືອອະງຸ່ນ, ແລະຜູກລູກລາຕົວເມຍຂອງຕົນໄວ້ກັບເຄືອອະງຸ່ນອັນເລີດ; ລາວໄດ້ຊັກເຄືອງນຸ່ງຂອງຕົນໃນເຫຼືອອະງຸ່ນ, ແລະເສື້ອຜ້າຂອງຕົນໃນເລືອດແຫ່ງອະງຸ່ນ: ຕາຂອງລາວຈະແດງດ້ວຍເຫຼືອອະງຸ່ນ, ແລະຜົນຂອງລາວຂາດດ້ວຍນ້ຳນົມ. ປະຖົມມະການ 49:8–12.

ຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້ານັ້ນ ສະທ້ອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງສົມບູນແບບ, ແລະພຣະຄຣິດນັ້ນ ໃນບັນດາພາບແທນເຊິ່ງສັນຍາລັກອື່ນໆ ຊົງເປັນ “ເຄືອອະງຸ່ນທີ່ຊົງເລືອກ.” ອົດສະລາເອນໄດ້ຮັບການລະບຸວ່າເປັນຄົນ “ບ່າ” ໃນ ປະຖົມມະການ 16:12.

ແລະເຂົາຈະເປັນຄົນບ່າດຸດດັງລາບ່າ; ມືຂອງເຂົາຈະຕັກຕຳນາທຸກຄົນ, ແລະມືຂອງທຸກຄົນຈະຕັກຕຳນາເຂົາ; ແລະເຂົາຈະອາໄສຢູ່ຕໍ່ໜ້າພົນອ້ອງທັງປວງຂອງເຂົາ.

ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ “ດຣຳຍ” ແມ່ນລາບ່າແຫ່ງອາຣະເບຍ.
ຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງຢູເທີຊາວສານຂອງລາບ່າແຫ່ງອາຣະເບຍ, ລາທິພຣະຄຣິດໄດ້ຂີ້ເຂົ້າໄປໃນເຢຣູຊາເລັມ, ລາທິພຣະຄຣິດໄດ້ເວົ້າຫຼັງຈາກບາລາອາມໄດ້ຕົມັນເປັນຄັ້ງທີສາມ. ຜູ້ສົ່ງຂ່າວສານທີ່ປະກາດຂ່າວສານທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດມີອຳນາດໃນປີ 1840 ບໍ່ໄດ້ເຫັນຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສົບປີທີ່ມີຄວາມສຳຄັນແລະກ່ຽວຂ້ອງ ຢູ່ໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດຽວກັນນັ້ນ ບ່ອນທີ່ຂ່າວສານທີ່ເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນມີອຳນາດຕັ້ງຢູ່ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຊ່ວງເວລາສົບສອງຊ່ວງ ຢູ່ໃນຄຳພະຍາກອນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຊົງເປັນແບບຢ່າງຂອງປະຫວັດສາດຈາກ 1840 ເຖິງ 1844. ສົງໄຕແຫ່ງເຜົ່າຢູດາ ບັດນີ້ກຳລັງເປີດເຜີຍແສງສະຫວ່າງຈາກ “ເສັ້ນທາງເດີມ” ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດເຫັນມາກ່ອນ, ແລະເປັນແສງສະຫວ່າງທີ່ສອດຄ່ອງກັບແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍມາຕັ້ງແຕ່ວັນທີ December 31, 2023. ມັນກຳຈັດຄວາມສົງໄສທັງປວງວ່າ ແມ່ນອົດສະລາມນັ້ນເອງທີ່ໃຈມຕີ Nashville. ແສງສະຫວ່າງນັ້ນສ້ອງໃຫ້ເຫັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນຄຳຖະແຫຼງ omega ຕໍ່ຂໍ້ຕົກຖຽງ alpha ໃນປີ 2024 ກ່ຽວກັບພວກໃຈນຂອງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ, ແລະມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກ omega ຂອງການໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບສັນຍາລັກດຽວກັນນັ້ນ ໃນປະຫວັດສາດຂອງມິນເລີຣດ. ມັນຊັບອກວ່າ ອົດສະລາມໃນຄຳພະຍາກອນເວລາຂອງ Revelation nine ແມ່ນຂ່າວສານພາຍນອກ ໃນລະຫວ່າງປະຫວັດພາຍໃນຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ສອນຄວາມຈິງນີ້ມາໄລຍະໜຶ່ງແລ້ວ, ແຕ່ບັດນີ້ມັນສາມາດຖືກສະແດງໄດ້ໃນເສັ້ນດຽວ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນ Revelation nine ແລະສິ້ນສຸດໃນ Revelation eleven. ຊ່ວງເວລາສົບສາມ

ທິຊີອີມໂຍງກັບຄຳພະຍາກອນເວລາຂອງອິດສະລາມ ຊຶ່ງໄດ້ສຳເລັດໃນຊ່ວງຈາກ 1840 ເຖິງ 1844, ສະແດງໃຫ້ເຫັນເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ. ໂດຍແຜ່ນດິນໃຫຍ່ໃຫຍ່ແຫ່ງ Revelation eleven ຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າຈຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງສັນຍານ.

ໃນ ເອເຊກຽນ ບົດ 37 ການຍົກຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນກອງທັບນັ້ນ ເປັນຂະບວນການສອງຂັ້ນຕອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ແລ້ວໂດຍການສ້າງອາດາມ. ປະການທຳອິດ ອາດາມຖືກປົນຂຶ້ນຈາກດິນເຫນຽວ, ແລ້ວຈາກນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງພັດລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດເຂົ້າໃນລາວ. ໃນ ເອເຊກຽນ ຄຳພະຍາກອນຄັ້ງທຳອິດໄດ້ກ່ຮ່າງກາຍທິຕາຍແລ້ວຂຶ້ນ, ແຕ່ພວກມັນຍັງຄົງຕາຍຢູ່ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ລົມທັງສີ່ໄດ້ຖືກພັດເຂົ້າໃສ່ຮ່າງກາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະພວກມັນກໍລຸກຂຶ້ນເປັນກອງທັບອັນເຂັ້ມແຂງຢ່າງຍິ່ງ. ຈຳນວນສາມສິບແປດ ແລະ ສີ່ສິບ ເປັນຕົວແທນຂອງສອງຂັ້ນຕອນນັ້ນ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ກ່າວເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ຫຼັງຈາກນີ້ ມີການສະຫຼອງຂອງພວກຢິວ; ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ. ບັດນີ້ ທິເຢຣູຊາເລັມ ໃກ້ປະຕູແກະ ມີສະຫວ່າງນ້ຳແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງໃນພາສາເຮັບເຮົາເອີ້ນວ່າ ເບເທສດາ, ມີລະບຽງຫ້າແຫ່ງ. ໃນລະບຽງເຫຼົ່ານີ້ ມີຄົນເຈັບໄຂ້ຈຳນວນຫຼາຍນອນຢູ່ ຄົນຕາບອດ, ຄົນຂາພິການ, ຄົນແຫ້ງລົບ, ຄອຍຖ້ານ້ຳເຄືອນ. ເພາະມີທິດສະຫວັນອົງໜຶ່ງລົງມາໃນສະຫວ່າງນ້ຳຕາມລະດູການ ແລະເຮັດໃຫ້ນ້ຳເປັນບ່ວນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນຖືກກະທົບແລ້ວ ຜູ້ໃດລົງໄປກ່ອນໝູ່ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍຈາກໂລກທຸກຢ່າງທິດິນເປັນຢູ່ ແລະທິນັ້ນ ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ເປັນພະຍາດມາໄດ້ສາມສິບແປດປີແລ້ວ. ເມື່ອພຣະເຢຊູທອດພຣະເນດເຫັນລາວນອນຢູ່ ແລະຊົງຊາບວ່າລາວເປັນຢ່າງນັ້ນມາດົນແລ້ວ ຈຶ່ງຕັດກັບລາວວ່າ, ເຈົ້າປາຖະໜາຈະຫາຍດີບໍ່? ຊາຍຜູ້ບ່ວຍນັ້ນທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, ນາຍເອີຍ, ເມື່ອນ້ຳຖືກກະທົບ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະພາຂ້ານ້ອຍລົງໄປໃນສະຫວ່າງນ້ຳ; ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍກຳລັງໄປ ກໍມີຄົນອື່ນລົງໄປກ່ອນຂ້ານ້ອຍສະເໝີ. ພຣະເຢຊູຕັດກັບລາວວ່າ, ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ຍົກເອົາເສື້ອຂອງເຈົ້າ, ແລະເດີນໄປເຖິງ. ແລະໃນທັນໃດນັ້ນ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຫາຍດີ, ຍົກເອົາເສື້ອຂອງຕົນ ແລະເດີນໄປ; ແລະວັນນັ້ນເປັນວັນສະບາໂຕ. ໂຢຮັນ 5:1–9.

ບັດນີ້ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ແລະຂ້າມຫວັຍເຊເຣດໄປ, ເຮົາໄດ້ຂ້າມຫວັຍເຊເຣດແລ້ວ. ແລະໄລຍະເວລາທີ່ເຮົາເດີນທາງອອກຈາກກາເດດບາເນອາ ຈົນເຖິງເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ຂ້າມຫວັຍເຊເຣດ ມີສາມສິບແປດປີ; ຈົນກວ່າຄົນທັງຮຸ່ນຂອງນັກຮົບຈະສູນໄປຈາກທຳມະກາງຄ້າຍພົນ ດັ່ງທິພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະຕິຍານໄວ້ແກ່ເຂົາແລ້ວ. ພຣະບັນຍັດສອງ 2:13, 14.